

»Lunden« er ordenens hjerte og rituelle centrum. Under ritualen er René meget nervøs og usikker. Han bliver meget overrasket flere gange. Positivt.

Det, der foregår, er ikke pinligt, det er nærmest sjovt, synes René. Det er som et skuespil. Først efter ritualen forstår han, hvorfor det hele er så hemmeligt.

Hvad der konkret sker i de halvanden time under det århundredgamle ritual er hemmeligt for uindviede.

Da René Jørgensen træder ud af »Lunden« bliver han kammeratligt modtaget.

»Nå, hvad synes du?« spørger nogle med et smil, men ellers er der ingen blandt de forsamlede og yderst velklædte druidebrødre med ordensbånd og ringe, der blander om, hvad der er foregået bag døren. Så er der øl og vand og kaffe og almindelig snak og grin. René er inde i varmen. Han er blevet optaget. Han er logebroder. Han har en klar fornemmelse af, at druiderne i logen kan give ham det dér noget.

KLOKKEN 23.30 KØRER Leif ham hjem til det mørke hus, hvor Elin og drengene ligger og sover. Han drikker et glas mælk i køkkenet. Hans hoved er fuldt af tanker. Hvad vil denne aften og hans nye titel som medlem af Den Forenede Gamle Druideorden komme til at betyde for mit liv? Han føler, det er for livstid, selv om han til hver en tid kan melde sig ud. Hvor gode venner er de, jeg lige har mødt? Hvis det brænder på derhjemme eller i firmaet, vil de så ringe og spørge til mig? Bakke mig op. Var alle smilene og den afslappede facon bare en facade? Han vækker sin søvndrukne kone med et kys på kinden. Hvordan var det? Spørger hun. René fortæller begejstret, at det var dødspændende og at alle var ovenud venlige. I overensstemmelse med sit tavhedsløfte fortæller han intet om ritualen. Heller ikke næste dag, da Elin går ham på klingen.

OTTE MÅNEDER SENERE, april 2004. Et tidligere musikbibliotek i røde mursten, i dag »Druidegården« på Gladsaxevej udenfor København. I midten af rummet står et stort rundt bord med spisestuestole med armlæn. På væggene udefinert kunst og et billede af Stonehenge. Her er stille, lidt køligt og meget tomt og ordentligt.

Vinduespudder René Jørgensen piller sig i jakkekraven og griner genert. Man er kommet fra Fyn for at fortælle. Han er en glad mand og ærligt begejstret over sin nye status som logebroder siden »den store aften« i september sidste år.

»Alle mennesker har prøvet at blive svigtet«, siger han lidt vagt. Det er tredje eller fjerde gang, han forsøger at sætte ord på, hvorfor han søgte optagelse. Som den praktikkens mand, han er, tager han en lille smal telefonliste med mødekalendar op af sin tegnebog. Den er i plastic, så den ikke krøller og går itu. Den kaldes en matrikel. Under 6. maj står der: Druidisk nytår. Alle druiderne i Merlin-logen står opført med deres koner og e-mails.

»At være medlem er en slags gardering. Hvis du f.eks. betror broder Michael noget, så kan du være sikker på, at det ikke kommer videre. Det er ikke hver dag, man møder en så betingelsesløs og forpligtende kammeratlighed,« forsøger han igen og er meget glad for, at alle i Den Forenede Gamle Druideorden er lige, og at det ikke betyder noget, om man er bankdirektør eller vinduespudder. »Venskaber kan være tætte og dybe, men de stopper ofte der, hvor ens venner skal hjem til familien. Måske er det ligesom at være medlem af en MC-klub. I logen er der bare ingen klikker.«

Som en, der virkelig har set lyset, griner han og mener det af et ærligt hjerte: »Du skulle tage og prøve det. Jeg er blevet et mere helt menneske, og jeg slapper mere af. Min tolerancetærskel over for Elin og drengene er også blevet større. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle hente åndelig føde andre steder end derhjemme.«

jrf@berlhanske.dk

Interview af Jens Rebensdorff

Foto: Rune Feldt-Rasmussen

Druiden hedder Jørgensen

René manglede noget i sit liv. Men så mødte han Den Forenede Gamle Druideorden og fandt det.

DA RENÉ JØRGENSEN NATTEN til den 26. september 2003 låser sig han i huset i forstaden Fangel ved Odense, hvor hans kone Elin og deres tre sønner på tre, seks og syv år ligger og sover, er han helt rundt på gulvet. Han drikker et glas mælk og går i seng, men kan ikke falde i søvn. Han har godt nok drukket meget kaffe, men det er ikke derfor, han ikke kan sove.

Han har været til optagelse i Den Forenede Gamle Druideorden inde i Odense. De sidste fem timer i logen og de mærkelige ritualer har vendt op og ned på hans liv. Han har lyst til at vække sin kone.

DYBEST SET MANGLEDE vinduespolerer René Jørgensen, med de følsomme øjne og den jordnære ærlighed, ikke noget i sit liv. Konen, Elin, og drengene spillede fodbold i klub og kampe i weekenden, familien sejlede i deres båd, tog på ferier, besøgte de gode gamle venner. Var udadventde.

Men der manglede... noget, når han endnu engang kørte drengene til og fra fodbold træning, passede dem, når konen selv spillede, eller når der bare gik familie-hverdag i den igen igen. Ikke at det var et problem som sådan. Han manglede bare en dimension. Han kunne jo huske livet i den gamle motorcykelklub, og han kom måske heller ikke så meget ud at sejle med vennerne, som han gerne ville.

En dag møder René Jørgensen en af sin fars bekendte. Leif spørger til Renés liv. Måske har René selv fortalt om det dér noget, som ikke er der. Måske kommer Leif helt spontant ind på druideordenen. René respekterer Leif. Han er til at stole på. Uden sammenligning i øvrigt er Renés forbillede sejleren og forfatteren Troels Kløvedal.

Leif fortæller lidt om logen Merlin i druideordenen. Om kammeratskabet og om, hvad han synes, han selv får ud af det.

»Har du ikke lyst til at komme en mandag til en introduktionsaften i Den Forenede Gamle Druideorden?« spørger Leif. Han er selv logebroder og vil gerne betale for itro-middagen. Det er jul 2002 og René Jørgensens fordomme om middelalderlige ritualer og hemmelige netværk af ophøjede herrer, vælter op i ham.

Tak skal du have, tænker han, da han iført passende bukser og nystrøget skjorte endelig træder indenfor i Druidegardens lokaler til introduktionsaften. 18-20 andre mand står ved baren og taler afslappet sammen. I det store lokale står et langbord. På væggene hænger billeder af druideordenens brødre. Der er en sofagrube i et hjørne, og gennem en dør kan René se to mænd anrette noget mad i køkkenet. René ser også druideordenens symboler: Den syvakkede stjerne, egeløvet og misteltenen. Leif forklarer René om det hele. Mændene giver hånd. De er almindeligt klædt. Dejligt, at det ikke er så stift, tænker René. Efter en halv time bliver der serveret middag. Vittighederne er begyndt at flyve over bordet. René Jørgensen er

imponeret og overrasket. Han synes, de andre er åbne, og han er glad for, at de ikke er snobbede. Han holder sig mest til Leif. Ingen spørger til hans erhverv. Lidt underligt, synes han.

Denne aften handler åbenbart bare om hygge. Nogen spørger, om han har noget imod at få besøg af ordenen, og at et logeår i øvrigt slutter i maj.

Han hører for første gang, at der er noget, der hedder embedsmænd i logen, han hører om ordenens gamle keltiske historie, og at Odenseafdelingen kaldes Merlin, mens andre rundt om i landet f.eks. hedder Excalibur, Quintus, Blicher og Gral.

Klokken 22 er introduktionsaftenen slut. Han kører hjem og har en god fornemmelse i maven. Han er ikke bekymret for, de andre mænd taler om ham, da han er gået. Det er ikke mænd, der gør sådan noget, tænker han.

DET BLIVER APRIL, og det bliver maj,

René Jørgensen hører intet fra Den Forenede Gamle Druideorden. Hva' faen, de har sgu da glemt mig, tænker han flere gange i løbet af sommeren. Jeg er sikkert ikke noget for dem.

»Hvorfor vil du pludselig være medlem af loge?« spørger hans kone. »Man kan ikke få netværk nok,« svarer han. »Du har din store omgangskreds gennem fodbolden« siger hun. »Måske er det også et eventyr,« forsøger René at forklare. Han synes, det er svært at beskrive det der noget, som han søger.

En dag får han et brev fra Den Forenede Gamle Druideorden. De vil hilse på ham hjemme i privaten. Endelig! tænker René.

Efter fyraften en dag sidst i august har René Jørgensen købt kage og sat kaffe over. Det hele er klart og kagen skåret, når druideordenens udsendinge ringer på. Det er høj sol og varmt. Bade hans kone og drengene er hjemme. René er spændt.

Det ringer på døren. Udenfor står to mænd fra druideordenen. Bedstefædre, tænker René og byder dem velkommen. Hurtigt viser det sig, at de to herrer er åndsfriske og unge af sind og ikke støvede oldinge, som han er vant til, at ældre herrer er.

René Jørgensens drenge vimser omkring.

»Nu slapper I sgu lige af,« skælder René, da drengene larmer lidt rigeligt.

»Slap af, René,« beroliger en af mændene. Den ene er pensioneret forsikringsmand, den anden er stadig aktiv i tøjbranchen. En af dem sparker lidt fodbold med den ene dreng. De taler også med Elin for at høre hendes holdning til hendes mands medlemskab af logen. For at familierne ikke skal blive splittede, er det vigtigt, at ægtefæller og kæresten er indforståede med deres mands medlemskab, får René at vide.

Mændene fortæller, at det koster 600 kr. i kvartalet at være logebroder. Kun lidt dyrere end at være medlem af en fodboldklub, tænker han. At man i modsætning til Frimurerordenen, ikke skal bekræfte sin kristne tro. At man kan stige i graderne med nr. syv som den højeste.

Ved femte grad får man ret til at bære guldringen på højre hånds langemand. Hvilke grader, René vil opnå, afhænger af hvordan han udfører sine pligter. Indtil han er optaget, er pligterne en hemmelighed. Hvert skift til ny grad følges af et ritual. René kan lide, det han hører. Ikke mindst at logebrødrene både tæller advokater, intellektuelle og håndværkere som han selv.

Pludselig ser den ene på sit ur. Må jeg låne toilettet, spørger han. Det må han gerne. René registrerer mandens næsten umærkelige blik rundt i stuen, da han går til toilettet. Nå ja, tænker René. De skal selvfølgelig lige se, om jeg har styr på mit hjem.

De to spørger René Jørgensen ud om personlige forhold og skriver ned på et skema. René har faet at vide, at druiderne tjekker oplysningerne. Efter halvanden

time spørger de to mænd: »Er du stadig interesseret?«

»Ja,« svarer René uden tøven. På vej ud nikker den ene af mændene mod et bord:

»Sådan et spisebord har vi også.« »Hva' så, tror I der bliver problemer med min optagelse?« spørger René lidt nervøst. Det regner mændene ikke med. De siger farvel og fortæller, at René vil få et brev, hvis han er blevet godkendt til optagelse.

I dagene efter mændenes besøg tænker René mange tanker. Han ved, at hans personlige data er blevet sendt til andre i ordenen, så de har mulighed for at gøre indsigelse. Bare de nu ikke lægger noget i, at jeg engang blev taget for at køre 175 kilometer i timen mellem Aarhus og Horsens, tænker han. Han forsøger at forudsige alle de ting, som måske vil kunne hindre eller besværliggøre hans endelige optagelse i ordenen. Måske har han i sin egenskab af étmandsfirma, Blank Vinduespolering, kommet til at træde nogen, der tilfældigvis også er medlem af Den Forenede gamle Druideorden, over tærerne i en tilbudsgivning på vinduespuddning.

SÅ KOMMER BREVET.

Du er blevet optaget og bedes møde op i smoking og sort butterfly 25. september, står der. Hvad vil vennerne sige? Konen glæder sig på hans vegne. Hun ved, hvad det betyder for ham og kan mærke hans spænding. René kan også mærke, at hun i dagene op til den store dag lader ham være i fred og ikke bebyrder ham med arbejde og børnepasning. Hun spørger kun til, hvad det koster at være medlem af en broderloge og, hvor meget tid han skal bruge på det. Møde hver fjortende dag, kan vel ikke være så meget.

Aftenen før, kan han ikke falde i søvn. Han er alt for spændt. På dagen er René Jørgensen rystende nerves. Han har intet fået at vide om, hvad der skal ske. Kun at optagelsen indebærer et ritual, hvis detaljer er forbeholdt de indviede. Han har ingen som helst fornemmelse for, hvad der skal ske.

Om eftermiddagen tager han fri kl. 15 og kører hjem, klæder om og kobler af. Hvad skal du, far? spørger hans ældste dreng, der ser René klæde sig fint på og være som i en anden verden. Jeg skal til møde med nogle venner, svarer René.

Han har det som dengang han var 18 år og lige havde fået sin første motorcykel. En Honda 750. Kilder i maven og spænding over det forestående. En herlig uvidenhed.

KL. 18.15 RINGER det på døren. Det er logebroderen Leif i sit stiveste puds, der står med en buket røde roser til konen. Syv er der og en lille seddel, som han læser op. Noget med, at Den Forenede gamle Druideorden vil låne hendes mand for en aften og køre ham hjem igen kl. 24.00.

I bilen fra forstaden Fangel ind til Odense er René godt nervøs over at skulle møde en masse mennesker, han ikke kender, men han er tryk over, at det er Leif, der henter ham. På parkeringspladsen foran Druidegaarden kan han se biler med udenlandske nummerplader. Nu er nu.

René Jørgensen bliver fulgt ind i et lillebitte rum. Han har fået at vide, at det hedder recipientrummet. Det er ikke er meget større end en celle. En broder har givet ham en stak materiale om druideordenen og endnu et skema, han skal udfylde om sig selv. På et lille bord står et dødningshoved ved siden af en stak eksemplarer af »Druidetidende.« Lyset er dæmpet og der brænder stearinlys. På væggene hænger gamle tegninger fra Odense by.

I rummet sidder en anden mand, Han er også lidt nervøs, kan René se. Nå, hvad laver du ellers? spørger René. Manden er elektriker og omkring de 50 år. Han skal også optages. Udenfor døren rumsterer og snakker en masse mennesker. Vel omkring 50 stykker. Så bliver der stille. Der bliver banket på, og nogen åbner døren. René bliver ført ind i et lokale, der i alle broderordeners lokale loger hedder »Lunden«.